

ובכֶן נוֹתֵן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כֵל העשבים וכֵל יבולי הארץ ביד ממנים, פָּרֶט לְאָלו שבעת המינים, לִחְם שֶׁל מַאכְלָל בְּנֵי האָדָם. וּמְשִׁום כֵךְ אַצְרִיךְ לְדַקְדַק בַּה"א שֶׁל הַמּוֹצִיא, שְׁהִרְיָה הַלְּחָם נִמְסֵר בַּיָּדוֹ, וְלֹא בַּיָּדוֹ הַמְמֻנִים, וְהַוָּא שְׁמוֹצִיא אָתוֹת וְלֹא אַחֲרָה. וְלֹכְן חַמּוֹצִיא, וְלֹא מְזַכִּיא.

תְּשִׁמְינִית - שֶׁלָא יִהְיָה גְּרָגְרָן וּבְלֹעַן, אֶלָא כִּמי שָׂאוֹכֵל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. שָׁאיַן הַבְּרָכָה שְׂוּרָה בְּמַעְיוֹן שֶׁל אָתוֹת שְׁמַמְצָא בְּלֹעַן, אֶלָא בְּאָתוֹת שֶׁלָא נִמְצָא בְּלֹעַן. וּבְלֹעַן הַוָּא כָּמוֹ עַשְׂוֹ, שְׁבָתוֹב (בראשית בו) הַלְּעִיטִינִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה, דָרְךְ הַלְּעַטָּה. מִה הַטְּעֵם? מְשִׁום שְׁהַבָּשׂ שְׁרָעָה שְׁרוֹוי בְּמַעְיוֹן, וְלֹא יִשְׁבָּע. וְלֹא עוֹד, אֶלָא שְׁנָקְרָא רְשָׁעָה, שְׁבָתוֹב (משל לו) וּבְטַן רְשָׁעִים פְּחַסְרָה. מְשִׁום כֵךְ אַצְרִיךְ לְאַכְלָ בְּנָחָת עַל שְׁלֹחָנוּ, כִּמי שִׁוְשָׁבֵל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. תְּשִׁיעָה - שִׁיחָה עַל שְׁלֹחָנוּ דָבְרֵי תּוֹרָה, שְׁהִרְיָה שְׁנִינוּ, שְׁלֹחָנוּ שְׁאַיִן בּוֹ דָבְרֵי תּוֹרָה, הַרְיָה הָוָא כִּמי שָׂאוֹכֵל מִזְבְּחֵי מַתִּים, דָא עֲבוֹדָה זָרָה. שְׁפָתָבוֹ (ישעה כה) כִּי כָל שְׁלֹחָנות מְלֹא קִיא צָהָה בְּלִי מַקּוֹם. עֲבוֹדָה זָרָה נִקְרָאת קִיא צֹאה.

מְשִׁום שְׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַחְלָק חֲלָקִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל לִילָה מְזֻונּוֹת לְעוֹלָם, לְעַלְיוֹנִים וּלְמַתְהוֹנִים. בְּלִילָה - לְאוֹתָם הַמְלָאכִים הַמְמֻנִים עַל מִקּוּמָם וּשׁוֹלְטִים בַּיּוֹם, מַחְלָק לְהָם קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְזֻון בַּיּוֹם. בֵּין שְׁחָלָק לְהָם,

וּבְכֶלְדוֹה יְהִיב קְוִידָשָׁא בָּרֵיךְ הוּא כֵל עַשְׁבִין, וּכֶל יִבּוּלִי אַרְעָא, בַּיָּד מִמְנָן, בַּר מַאלִין שְׁבָעת הַמִּינִין, נְהַמָּא דְמִיכְלָא דְבָנִי נְשָׂא. וּבְגִינִי כֵךְ אַצְטְרִיךְ לְדַקְדַק בַּה' הַהַמּוֹצִיא, דָהָא נְהַמָּא בִּירִיה אַתְמָסָר, וְלֹא בִּידָא דְמִמְנָן. וְאֵינוֹ דְאַפְּיק לִיה, וְלֹא אַחֲרָה. וְעַל דָא הַמּוֹצִיא, וְלֹא מְזַכִּיא.

תְּמִינָה, דָלָא יִהְיָה גְּרָגְרָן וּבְלֹעַן, אֶלָא כִמְאָן דְאַכְיל קְמִי מְלָכָא. דְבָרְקָתָא לְאַשְׁרִיא בְּמַעְיוֹן דְהַהְוָא דְאַשְׁתְּבָחָ בְּלֹעַן, אֶלָא בְּהַהְוָא דְלָא אַשְׁתְּבָחָ בְּלֹעַן. וּבְלֹעַן אִיהוּ כְעַשְׂוֹ, דְכַתִּיב, (בראשית כה) הַלְּעִיטִינִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה, אֲוֹרָח הַלְּעַטָּה. מִאי טָעָמָא. בְּגִינִי דְחַיְיאָ בִּישָׁא שְׁרִיא בְּמַעְיוֹן, וְלֹא יִשְׁבָּע. וְלֹא עוֹד, אֶלָא דְאַיְקָרִי רְשָׁעָה. דְכַתִּיב, (משל לו כה) וּבְטַן רְשָׁעִים תְּחָסָר. בְּגִינִי דָא בְּעֵי לְמִיכְלָ בְּנָחָת עַל פְּתֹורִיה, כִמְאָן דִּיחִיב קְמִי מְלָכָא.

תְּשִׁיעָה, לְמִידְיוֹן עַל פְּתֹורִיה דְבָרִי תּוֹרָה. דָהָא תְּגִינָן, שְׁוַלְחָן דְלִילָת בֵּיה דְבָרִי תּוֹרָה, הַרְיָה הַוָּא כִמְאָן דְאַכְל מִזְבְּחֵי מַתִּים, דָא עֲבוֹדָה זָרָה. דְכַתִּיב, (ישעה כה ח) כִּי כָל שְׁלֹחָנות מְלֹא קִיא צָהָה בְּלִי מַקּוֹם. עֲבוֹדָה זָרָה אַיְקָרִי קִיא צֹאה.

בְּגִינִי דְקְוִידָשָׁא בָּרֵיךְ הַיָּא פְּלִיגָה חֹולְקִין בְּכָל יוֹמָא וּבְכָל לִילָה, מְזֻונִין לְעַלְמָא, לְעַילָא וּלְתַחְתָא. בְּלִילָה, לְאַינְנוּ מְלָאכִין דְמִמְנָן עַל דּוֹכְתִּיהוּ, וּשְׁלִיטִי בְּלִילָה, אֲכְלי בְּלִילָה, כִּמה דְאַתְ אָמָר, (משל לא ט) וּתְקַם בְּעַוד לִילָה וְתַתֵּן טְרַף לְבִיתָה וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

בִּימְמָא, לְאַינְנוּ מְלָאכִין דְמִמְנִין עַל דּוֹכְתִּיהוּ, וּשְׁלִיטִי בִּימְמָא, פְּלִיגָה לְזֹן קְוִידָשָׁא בָּרֵיךְ הַוָּא מְזֻונָא בִּימְמָא. בִּיּוֹן דְפִילִיגָה לְזֹן, לְבַתְּרִיהוּ, פְּלִיגָה לְכָל בְּנֵי עַלְמָא דָא.

לאחריהם מחלק לכל בני העולם
זה.

בְּלֹא אֶתְּמָם הַפְּלָאכִים שְׁלֵמָעָלה,
בְּעֻזָּם אֲוֹכְלִים מְזוֹזָם, כָּלָם
מוֹדִים וּמְשִׁבְחִים וּמְנִשְׁאִים אֲת
אֲרוֹנָם, וְאַחֲרֵךְ אָרְךְ. כְּמוֹ זֶה
יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה, צָרִיךְ לְהַמְּבָנָן
זֶה מִפְשָׁש, לְהִיוֹת חֶבְרִים עַמָּהֶם.
חָשִׁירָה - מִם אַחֲרֹונִים, שְׁהָם
חוֹבָה, לְהַעֲבִיר תְּזֵהָמָה הַרְעָה
מִפְנֵי, וְלִתְמַתֵּחַ חָלָק לְאַצְדִּיק
מְאוֹתָה זְהָמָה שְׁעַל יָדוֹ, כְּדֵי שֶׁלָּא
יִפְאַצְאֵל יְלִוּ מַקְטָרָג.

שְׁשָׁנִינוּ, מִדָּה טוֹבָה נְטָלָה אֶתְּנוּ
הַרְצָוֹן וְהַפְּנָנָה שֶׁל נְטִילַת יְדִים,
וְהַמּוֹצִיאָה, וּבְרִפְתַּת הַנְּהָנִין, וּבְרִפְתַּת
הַמְּזוֹזָן. מִדָּה רְעוּה נְטָלָה אֶתְּנוּ
זְהָמָה שֶׁל יָדִים בְּמִים אַחֲרֹונִים,
זֶה מִזְמָרָה יְפַרֵּד מִמְּנוּ, וְלֹא יִקְטוּרָג עַלְיָיו
זֶה נְוטֵל חָלָק.

וְעַל זֶה פָּטוּב, רְוֵה^ט וַיַּאֲכֵל בְּעֵזֶן
וַיִּשְׁתַּחַת וַיִּטְבֵּל לְבָבוֹ, שְׁבָרֵךְ עַל מְזוֹזָן,
וַיִּשְׁמַח אֶתְּנוּ הַמְּקוֹם שְׁנִקְרָא לְבָב,
אֶתְּנוּ הַלְּבָב שְׁאָרֵיךְ לְבָב וּרְצָוֹן שֶׁל
אָדָם.

וּמִם אַחֲרֹונִים חוֹבָה, וּמַקְבֵּל
אֶתְּנוּ אֶתְּנוּ שְׁנִקְרָא חוֹבָה,
וּבְאֶתְּנוּ הַפְּנִים נְחָה דְּעַתָּה. מְשׁוּם
שְׁשִׁתִּי הַדְּגָנָות הַלְּלוֹג, אַחֲת
נִקְרָאת זִכּוֹת, וְאַחֲתָה נִקְרָאת
חוֹבָה. וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁל זֶה
פּוֹתְחִים לְזִכּוֹת, וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁל
זֶה פּוֹתְחִים לְחוֹבָה, וּנְדִינִים
לְחוֹבָה. וְעַל זֶה, מִם אַחֲרֹונִים
הַמְּחַלְקִים שֶׁל חוֹבָה, שְׁנָהָנָה
מֵזָה. וְסֹוד יְפָה.

בּוּם שֶׁל בְּרָכָה צָרִיכָה עֲשָׂרָה
דְּבָרִים, כְּמוֹ שְׁהָעִירָה בְּהָם
חֲכָמִים. בְּרִפְתַּת הַמְּזוֹזָן בְּשִׁלְשָׁה
צָרִיךְ כּוֹס. שְׁלָא בְּשִׁלְשָׁה - אֵין
צָרִיךְ כּוֹס. מִה הַטְּעֵם? שְׁפָס שֶׁל
ברָכָה אֵין מַחְבְּרָת אֶלָּא
בְּשִׁלְשָׁה, וּמַשְּׁלִשָּׁה וּמַעַלָּה. הַנְּהָה
פָּחוֹת מַשְּׁלִשָּׁה - לֹא.

בְּלֹא אַיִן מְלָאכִין דְּלִיעִילָא, בְּעֵזֶן דְּאַכְלִי
מְזֻוְנִיהוּ, כּוֹלָהוּ מְשִׁבְחָן וּמְזָן וּמְנִשְׁאָן
לְמַאֲרִיהָן, וְלִבְתָּר אָוֹף הַכִּי. בְּגֻוָּנָא דָא
יִשְׁרָאֵל לְתִפְאָ, אַצְטְּרִיךְ לְהַזְן כְּהַאי גַּוָּנָא
מִמְּשָׁ, לְמַהְוִי חֶבְרִים בְּהַדִּיְהָ.

עִשְׁרָאֵה, מִם אַחֲרֹונִים, דְּאַיִן חֹבָה,
לְאַעֲבָרָא זְוַהָמָא בִּישָׁא מִינִיה,
וְלִמְיָהָב חַוְלָקָא לְסִטְרָא בִּישָׁא מִהְהָוָא זְוַהָמָא
דָעַל יְדוֹי. בָּגִין דָלָא יַשְׁתַּפְחַ מַקְטָרָגָא לְגַבִּיהָ.
דָתְגִינָן, מִדָּה טוֹבָה נְטָלָה הַהְוָא רְעוּתָא וּכְוָנה
דְּגַטְילִית יְדִים, וְהַמּוֹצִיאָה, וּבְרִפְתַּת (דָף קו
ע"ב) הַנְּהָנִין, וּבְרִפְתַּת מְזֻוְנָא. מִדָּה רְעוּה, נְטָלָה
הַהְוָא זְוַהָמָא דִיְדִים בְּמִים אַחֲרֹונִים, וּבְדָא
יַתְפְּרַשׁ מִינִיה, (ס"א וְלֹא מַקְטָרָגָא עַלְיהָ) וּבְדָא נְטִיל
חַוְלָקִיהָ.

וְעַל דָא פְתִיב, וַיַּאֲכֵל בְּעֵזֶן וַיִּשְׁתַּחַת וַיִּטְבֵּל לְבָבוֹ,
דְּבָרִיךְ עַל מְזֻוְנִיהָ, וְחַדִּי לְהַהְוָא אַתְר
דָאָקְרִי לְבָב, הַהְוָא לְבָב דְּבָעֵי לְבָב וּדְרַעְתָּא
דָאַיִשָּׁ.

וּמִם אַחֲרֹונִים חוֹבָה, וּמַקְבֵּיל לוֹן הַהְוָא דָאָקְרִי
חוֹבָה, וּבְאַיִן מִם נִיְחָא דְעַמִּיה. בָּגִין
דָתְרִין דְּרַגְיִן אַלְיִן, מַד אַיְקָרִי זִכּוֹת, וְחַד אַיְקָרִי
חוֹבָה. וּכָל מַלְיִן דָדָא פְתַחַין לְזִכּוֹת, וּכָל מַלְיִין
דָדָא פְתַחַין לְחוֹבָה, וְאַתְדָנוּ לְחוֹבָה. וְעַל דָא,
מִם אַחֲרֹונִים אַיִן חַוְלָקִין דְחוֹבָה, דָאַתְהָנִי
מַהְאִי. וְרֹזְא שְׁפִיר.

בּוּם שֶׁל בְּרָכָה צָרִיכָה עֲשָׂרָה דְּבָרִים, בְּמַה
דָאַתְעַרוּ בָהוּ רְבָנָן. בְּרִפְתַּת הַמְּזוֹזָן
בְּשִׁלְשָׁה, צָרִיךְ כּוֹס. שְׁלָא בְּשִׁלְשָׁה, אֵין צָרִיךְ
כּוֹס. מַאי טַעַמָּא, דְכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, אֵינוֹ
מַתְבָּרֵךְ אֶלָא בְּשִׁלְשָׁה, וּמַשְּׁלִשָּׁה וּמַעַלָּה. הַא
פָּחוֹת מַשְּׁלִשָּׁה, לֹא.

בשלשה, אמרו רבותינו, שהוֹא אומר שאכלנו משלו. כאן לא אומרים למי מביך, אף על גב שהם שלשה, לא אמר למי שאכלנו משלו, או לשם, ולא אומרים אלא נברך שאכלנו, ולא אומרים למי.

ובאן העירו רבותינו, שהכוס הוז של ברכה עומדת לפניו, ועיניו מסתכלים בה, והסוד - (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה. ואזתת הocus של ברכה נוטלת ברכות מזונות מהות שלשנת האבות. ומאותו המזון שהוא נטול אנו אוכלים.

ועל זה מסתכלים בו, ואומרים נברך שאכלנו משלו. נספיהם דעתנו לבורך, משום שאכלנו משלו, מאותו המזון שהוא נטול לוון את העולם.

ונם עונים ואומרים אל (העולם) העליון, ברוך שאכלנו משלו ובתו כחינו. וכעת רושמים ואומרים דרגה ידועה, שבל המזון יוצא ממנה, ואומרים ברוך. מי הברוך? אותו המלך שהשלום שלו, המלך העליון, שהשלות יוצאות ממנה. שבל הרכות יוצאות ממנה. וברוך תה, מנין לנו? שבחותם מלבים-א (ו) והמלך שלמה ברוך, המלך שהשלום שלו.

ועל זה הם אומרים הרשם של המקום, מה שהוא לא אמר. מה הטעם? משום שהעולם העליון הזה, שהיא בינה, מרייך ברכות בראשונה לשני הפרוונים שתחתיה, והם ימני ושמאל, חסד וגבורה. ועל כן נרשמו אומנם שנים, לעשות רשם של אזהה הדרגה העליונה. אותו שマーיך שהוא באמצע, נוטל הכל מבין שני הצדדים, והוא מבורך מכאן, ולהלאה, ורוישם הפוקום ומדרגה, ולהלאה, ושנים עשר השבטים שלמעלה.

בשלשה, אמרו רבנן, הוא אומר נברך שאכלנו משלו. הכא לא אמר למן מביך, אף על גב ושלשה איןון, לא אמר נברך למי שאכלנו משלו, או לשם, ולא אמר אל נברך שאכלנו, ולא אמר למן. והבא איתערו רבנן, דהאי פוס של ברכה קיימא קמיה, ועינוי מסתכלין ביה. ורزا (דברים יא יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה. וזהו פוס של ברכה, נטל ברבן ומזוני מגו תלת אבחן. ומהוֹא מזונא דאייה נטל אנן אכלי. ועל דא מסתכלין ביה, ואמרי נברך שאכלנו משלו, נספיהם דעתנו לברכה, בגין דאכלנו משלו, מהוֹא מזונא דאייה נטיל למיזן עלמא.

וainon עוניין ואמרין לגבי (עלפי) עילאה, ברוך שאכלנו משלו ובתו כחינו. והשתא רשמי ואמרי דרגא ידיע, דכל מזונא מיניה נפקא, ואמרי ברוך. מאן ברוך, והוא מלך שהשלום שלו. מלך עילאה, דכל ברבן מלך מיניה נפקו. והא ברוך מנא לנו. דכתיב, (מ"א ב ט) והמלך שלמה ברוך, מלך שהשלום שלו. ועל דא, איןון אמר רשמי לדוכתא, מה דאייה לא אמר. מאי טעם, בגין דהאי עלמא עילאה שהיא בינה, אריך ברבן בקדמיתא לתרין ברובין דתחותה, ואיןון ימיא ושמאל, חסד וגבורה. ועל דא אתרשימי אינון תרין, למיעבד רשמי דההוא דרגא עילאה. והוא דמברך דאייה באמצעתא, נטיל قولא מבין תרין סטרין, ואיה מברך מכאן ולהלאה, ואראשים דוכתא ודרגא, וכדין מסתכלין (מתבנטין) בחדא בשלמא רביה, תריסר שבתין דלעילא. ואז מספיהם (מתבנטים) יחד בשלום גדול שניים עשר השבטים שלמעלה.